

BOGOLJUB VSTUJINI

Stev. 15., Leto II. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 12. oktobra 1947.

SRCJE JEZUSOVO V ROŽINEM VEINCU

III. Častitljivi del.

1. Ki je od mrtvih vstal.

Božje Srce začne nanovo utripati za ljudi. Takoj v začetku tega novega življenja, že prvi dan, začne razlivati zaklade, ki jih je ljudem zaslužila Njegova smrt. Na velikonočno nedeljo prinaša apostolom in po apostolih vsem ljudem mir božji. Božja vseodpuščajoča ljubezen je zdaj na široko odprta vsem ljudem: "Katerim boste grehe odpustili, jim bodo odpuščeni."

2. Ki je v nebesa šel.

"Grem, da vam prostor pripravim." Božje Srce, iz ljubezni do nas do smrti ponižano, je povišano na desnico moči božje. Božjo čast in božjo oblast ima, pa spet zato, da jo porabi za človekovo srečo. Na zemlji bi je za nas to poveljano božje Srce v tabernaklju, v nebesih pa utripa za nas na desnici božji in za nas prošni in nas zagovarja pri Očetu.

3. Ki je Svetega Duha poslal.

"Ne bom vas zapustil sirot," je govorilo Srce našega dobrega Gospoda. Ne samo govorilo, besedi tudi zvesto ostalo. Na binkoštni praznik je izpolnilo obljubo in poslalo Svetega Duha. Dar božje ljubezni je tretja božja oseba sv. Duh - ljubezen sama. S svojo srčno krvjo nam je umil duše in vanje poslal Svetega Duha, da jo lepša kot nevesto za svatbo večnega življenja. Po milosti Sv. Duha pa sam z Očetom prihaja v naše duše in v njih prebiva.

4. Ki je Tebe Devica v nebesa vzel.

Tisto, ki nam jo je dal za mater, vzame k sebi v nebesa. Njegovo Srce prav s tem dejanjem pokaže, kako zelo bo poplačalo tiste, ki se Njegove ljubezni oklenejo in Mu jo vračajo. Podobno kot svojo mater, bo tudi nas svoje brate in sestre sprejelo na prostore, ki nam jih je pripravilo v nebesih, če bomo to Sree častili, Mu zadoščevali in Mu vračali ljubezen.

5. Ki je Tebe Devica v nebesih kronal.

Svojo in našo mater okrona v nebesih za Kraljico nebes in zemlje. Da bi svojo ljubezen nam ljudem še bolj približal, da vse milosti in darove v roke naši Materi Mariji, da jih Ona deli. Da bi naši vzdih in prošnje pri Njegovem Srcu imeli še večjo moč, hoče, da mu jih pošiljamo po rokah te dobre Matere in mogočne Kraljice. Občudujmo tudi v tej skrivnosti veličino in iznajdljivost ljubezni Srca Jezusovega do nas ljudi.

KRALJICA VENCA ROŽNEGA

Kraljica venca rožnega,
beguncev Mati milostna,
v bridkosti k Tebi kličemo,
pomagaj nam, Te prosimo.

Ti si od Svetega Duha,
spočela Sina Jezusa;
Gospoda si nosila Ti,
ko šla k Elizabeti si.

Na sveto noč, Brezmadežna,
rodila si Zveličarja,
ga darovala za ljudi
in v templju svetem našla si.

Tvoj Sin tako nas ljubil je,
da šel je v smrt za grešnike,
za nas krvavi pot potil
in bičan, s trnjem kronan bil.

Za nas križ težki nesel je
in nanj je dal pribiti se;
za nas tvoj Sin je križan bil,
za vse človeštvo kri prelil.

Kot je apostolom dejal,
je tretji dan od mrtvih vstal,
v nebese poveličan šel,
s seboj pravične duše vzel.

Po vnebohodu Kralj neba
poslal je Svetega Duha,
v nebese vzel, Marija, Te
in za Kraljico kronal je.

Poslušaj rožnih vencev glas,
begunstva, stiske reši nas,
Marija, z milostno roko
na poti varuj nas v nebo!

NOVA POT V DUŠNEM PASTIRSTVU V FRANCJI

Povsod zasledimo v dušnem pastirstvu iskanje novih potov. Naša Cerkev bi ne bila živa Cerkev, če ne bi razumela tega, da je treba v novih časih hoditi po novih potih in ne bila bi svetovna Cerkev, če ne bi bila zmožna prilagoditi se v spremenjenih prilikah med narodi in deželami. Če katoliško mislimo, nam pač ne sme biti tuja misel, da je vsak narod poklican, da doprinese svoj delež k delu za Kristusovo kraljestvo v svetu.

Pri zdravljenju vsakega zla je najprej treba ugotoviti njegov vzrok. Prižadevanje spoznati resnično versko stanje je ena najbistvenejših potez sodobnega dušnega pastirstva v Franciji. Posledica tega prižadevanja v Franciji je ta, da Francozi stojijo pred pretresljivim dejstvom: milijonske množice v krščanski deželi nič več

ne slišijo evangelija, živijo izven Cerkve in krščanstva, ker niso nič več v zvezi s Kristusovim evangelijem, še manj pa s Kristusovo Cerkvijo. So pokrajine v Franciji, kjer je samo še 5 - 6% v resnici krščanskih ljudi.

Glede na odnos francoskega ljudstva do krščanstva bi ga mogli razdeliti na tri dele: prvi so tisti, ki krščanstvo priznava-jo in še s Cerkvijo živijo; drugi so tisti, ki stojijo že bolj na ro-
bu krščanstva in poznajo samo še nako krščansko izročilo brez žive vere; tretja plast pa so pogani v polnem pomenu te besede, katerih življenje in mišljenje poteka popolnoma zunaj krščanstva. Semkaj spada ogromna večina industrijskega prebivalstva, ki pa v Franciji tvori približno polovico vsega prebivalstva. Zanesljiva je torej ugotovitev: širne francoske pokrajine je treba v resnici smatrati za prave misijonske pokrajine. To velja tudi za velike podoželske predele, med tem ko je treba z zadoščanjem ugotoviti v inteligenčnih plasteh resničen povratak h krščanstvu. Resna je postala odprta in vidna in vprašanje: podvig ali propad krščanstva v Franciji je po-
stavljena od najvišjega cerkvenega mesta pred vso javnost.

To notranje misijonsko gibanje se začneja z resno kritiko dosežanjega dušnopastirskega delovanja. Brez pomena je, če bi hoteli zanikati uspehe dosežanjega, na društvenem delovanju zelo močno zgrajenega dušnega pastirstva; toda uspeh tega trudapolnega dela ni zadovoljiv, ker je popolnoma izostalo skupno delovanje katoličanov, vera ni postala bolj živa in morala nič boljša. Temu nasproti po-
stavlja novo gibanje zahtevo: mi nočemo nekega minimalnega kršča-
nstva, negovanega po organizacijah, ki naj svoje člane kakor koli privedejo k nekemu kolu; mi hočemo prodreti med ljudske množice. To pa se ne da doseči s starimi oblikami in je treba seči po novih, namreč po tem, da nas vse prevzame volja delati v posebnih, specia-
liziranih organizacijah po poklicih in družabnih razredih kot je n.pr. organizacija krščanske delavske mladine, dijaške mladine itd. Vsa organizacija je v fari povezana in način njenega delovanja slo-
ni na vodilni ideji: opazuj, presodi, stori! Tako so se ustanovile v popolnoma razkristijanjenih središčih velemest, v sredi industrijskih področij nove krščanske celice. Njihovi nosilci pa so v resni-
ci kristjani, kristjani do zadnje žilice, ki nočejo nekega površnega, zunanjega laži-krščanstva, ampak hočejo utelešenje popolnega kršča-
nstva v svetu. Ta beseda se ponovno rabi v teh krogih. Krščanski ide-
al mora biti resnično predstavljen.

Ali mora zato tudi duhovnik prevzeti nase nove oblike, če hoče postati vpliven in vodilen? Vzgoja duhovskega naraščaja po starem semeniškem načinu za dosego te nove naloge nič več ne za-
došča in tako je to novo gibanje dejansko tudi ustvarilo nov tip semeniščnika, ustvarilo nov način vzgoje duhovnikov za to novo mi-
sijonsko delo. Bistveno za ta novi tip novega-novega semeniščnika je, da bogoslovci po dveh letih morajo zapustiti navod in preživeti nekoliko let v nekem podjetju kot čisto navadni delavci. Tako more-
jo priti v stik z vsemi sloji prebivalstva, med katerimi bodo kasne-
je delovali, morajo se naučiti spoznavati skrbi in težave ljudi in okolje, v katerem ti ljudje živijo. Poskus se je posrečil, semenišče je prenapolnjeno.

Pa tudi neodvisno od te prevzgoje so mnogi duhovniki v Franciji šli naravnost med delavce. Postali so navadni delavci in danes delajo kot pristaniški delavci, kot stavbinski delavci itd. v popolnoma razkristijanjenih središčih deloma nepoznani kot duhovniki, deloma kot poznani, ki pa so svoj misijon prevzeli popolnoma prosto-
voljno. Pred očmi imajo pač zgled krščanske pracerkve. Spomnimo se na sv. Pavla. Od statev je hodil na misijonsko delo, da ja ne bi bil nikomur v breme, začel je s hišno cerkvijo. Prav tako delajo tudi sedaj in prav tako se tudi sedaj dogaja, da delavec - duhovnik pri-

de zvečer skupaj s svojimi tovariši v neko stanovanje na prijateljski pomenek in večerjo. Po večerji pa pregrnejo isto mizo, na kateri so jedli in duhovnik na njej opravi daritev sv. maše.

Če te duhovnike vprašujemo po njihovih uspehih, ne govorijo radi o tem, kajti njihov cilj je, v sedanjih razmerah utrditi krščanstvo v novih poganskih predelih, da je Kristus tukaj zopet navzoč in da ljudje iz tega okolja o Kristusu zopet nekaj slišijo. Kakor v praksi krščanski dobi, tako se tudi v tej misijonski delavnosti izkazal velik pomen katehumenata. Človek mora z občudovanjem obstati pred temi delavskimi duhovniki, ki so resnično vse dali za to, da bi vsem postali vse; odpovedali so se položaju, primernemu njihovi izobrazbi, da ne govorimo o duhovnih in materialnih žrtvah, katerim so izpostavljeni, ko vso stisko in revščino delijo s svojimi delavskimi tovariši.

Je pa še nek osnovni načrt novega katoliškega gibanja v Franciji, ta namreč, da so na duhovno prenovitvenem delu v veliki meri udeleženi tudi laiki. To je gibanje delavcev za delavce in med delavci in velja enako za stare in mlade. Imamo dušnopastirska področja, na katerih laiki popolnoma samostojno in neodvisno delujejo. Imamo končno še poslednji načrt prenovitvenega gibanja, obnovo župnij. Množice so pač pripravljene - tako trdijo ljudje iz novega gibanja - postati krščanske, niso pa pripravljene postati katoliške. V cerkev, v župnijo jih ni mogoče pritegniti. Dosedanja župnija je pač tako prikrojena, da obvaruje zveste kristjane. Ni pa celica misijonskega področja. Sodobna župnija pa mora postati celica misijonskega dela.

Če bi hoteli spraševati za predvidenimi uspehi teh novih poti v dušnem pastirstvu, je vse še tako v teku, da je neka izjava o vsem tem še nemogoča. Na vsak način pa je treba to prizadevanje resno vzeti. Na delu niso kaki diletanti, temveč premišljeni pobudniki, ki so prežeti z željo, da človeštvu zopet pridobe zaupanje v evangelij, da bodo ljudje poslušali in sprejeli evangeljske besede. Vodilni moške v Franciji so prepričani, da iz krogov tega gibanja nastaja tip novih svetnikov.

BARAGOVA DEVETDNEVNICA

Pred letošnjo misijonsko medeljo bomo opravili devetdnevno za proglasitev našega misijonskega škofa Baraga blaženim. Začeli bomo devetdnevno 9. oktobra zvečer pri rožnovenski pobožnosti.

Z vso vsmo prosimo Boga, naj poveleča našega velikega misijonskega škofa s čudeži. Baragu pa, ki je toliko storil za širjenje vere in rešitev duš, priporočajmo sebe in svojo domovino. Naj bo največji čudež njegove priprošnje pri Bogu, da izprosi trdnost in zvestobo v veri nam in naši domovini in nas varno pripelje skozi te razburkane čase.

Zato v tej devetdnevnici veliko molimo in veliko žrtvujemo v ta važni in veliki namen.

BRATOM IN SESTRAM RAZPRŠENIM PO TUJINI

Nedeljska maša.

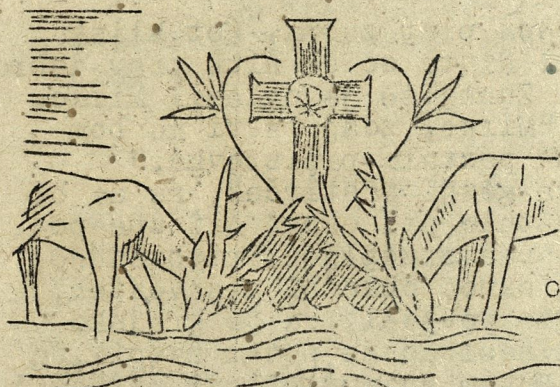
"Spomni se, da posvečuješ Gospodov dan," je zapisano v sv. pismu. - Ljudje radi pozabljamo, zlasti še, če okrog sebe ne vidimo dobrih vzgledov. Spomnimo se torej znova, spomnimo se vsako nedeljo, da je treba posvečevati Gospodov dan. Spomnimo se, ko sli-

Šimo v nedeljo vabiti zvon k maši, kako nas je vabil doma - in šli smo. Ne opuščajmo lepih domačih navad, ne dajmo se zapeljati slabim zgledom, ko ljudje ostajajo doma in gredo v cerkev le sem in tja, kadar se jim zljubi. Ljudje potrebujemo reda: pri jedi in pijaci, pri delu in zabavi in zlasti v verskem življenju. Kdor enkrat, dva-krat po nemarnosti opusti nedeljsko mašo, bo tretjič moral premagati že veliko skušnjavo, če bo hotel iti.

Seveda - živi se tudi brez maše - telesno. Opazovati pa moramo pri posameznih ljudeh in v družinah, ki se za nedeljsko mašo ne menijo, da jim nečesa manjka: duha ni, sreče in zadovoljstva ni, pa čeprav je bogastvo pri hiši. Zakaj krščanska duša, ki zanemarja mašo, hira in umre. Ne samo zato, ker je smrtni greh biti brez maše v nedeljo. Človek se z mašo oropa božje pomoči - milosti; potrebujemo nauka in spodbude: "človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake božje besede." Sredi težkega življenja - tega utrudljivega romanja - potrebujemo zveze z Bogom, da ne omagamo. Ta zveza se vedno znova obnavlja pri maši. Tam mi Bogu dajemo kar mu gre: hvalo in čast po Jezusu Kristusu našem Gospodu - Tam nam On daje svojo pomoč, ki jo je Kristus na križu zaslužil. Zakaj tole trdno verujmo: pri daritvi svete maše se Jezus Kristus znova daruje Bogu Očetu - na nekrvav način ponavlja svojo daritev na križu - za naše odrešenje.

Prosim te, prijatelj moj, ki si tudi kot begunec nekje na tej koroški ali štajerski zemlji, odgovori si pošteno danes na ta vprašanja: Hodim še k maši ali me je slab zgled potegnil za seboj, da jo opuščam? Ali prihajam točno in si v cerkvi zberem primeren prostor? Kaj delam med mašo: imam molitvenik, spremljam z mislimi mašnika pri oltarju? Poslušam božjo besedo? Sodelujem pri ljudskem petju, tudi na koru, če mi je mogoče? Ali bom še naprej ostal v službi, kjer mi nikoli ne puste iti v nedeljo k maši?

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK



Mati življenja.

Božje življenje, ki smo ga prejeli pri sv. krstu in ki ga Sv. Duh v nas ohranja in množi, je Kristus zaslužil s svojim trpljenjem in s svojo smrtjo na križu. Njegove zasluge so bile tako obilne, da nam daje to življenje v najobilnejši meri, zakaj bile so zasluge neskončnega Boga.

Toda njegova neskončna modrost, polna dobrote, je hotela, da je Marija sodelovala pri odrešenju. Kakor je žena sodelovala pri naši duhovni a resnični smrti, tako je morala tudi žena sodelovati pri našem vstajenju. Poleg Kristusa, novega Adama, je bila potrebna tudi Marija, nova Eva.

Ko govorimo o milosti božji se moramo ustaviti tudi ob Mariji. Cerkev imenuje Marijo "Mater življenja", "Mater milosti božje". Marija je bila Mati Jezusova, zato jo Cerkev po pravici imenuje "Mater življenja" in "Mater milosti božje", ker nam je z Jezusom dala nadnaravno življenje.

Kristus je združil svoje odrešilno delo z Marijo.

Marija je združena s skrivnostjo Kristusovega učlovečenja. Angel ji je prinesel božje sporočilo: "Spočela in rodila boš Sina".

Ali bo Marija hotela postati Mati božja? Vedela je, da je prerok napovedal, da bo Odrešenik "Človek bolečin" in da bo zato trpela tudi njegova mati... Angel čaka odgovora. In Marija je rekla svoj "Fiat" (zgori se) iz ljubezni do Boga in do nas. Devica je popolnoma vdana v božjo voljo. Ko nam je dala Jezusa, nas je združila s študentem življenja. V tem trenutku, ko je rekla "zgori se", je postala Mati Kristusova in tudi naša Mati, postala je vrelec našega novega življenja, zagotovilo našega zveličanja.

Marijino sodelovanje pri odrešenju se je začelo že na dan Kristusovega učlovečenja. Od učlovečenja je vedno tesno združena s svojim Sinom. Po Mariji začne Jezus svoje poslanstvo. Na njen glas je "poskočil" (Lk 1,45) Janez Krstnik v materinem telesu. V Betlehemu je Marija držala Jezusa v naročju, ko so ga molili pastirji in pozneje Modri. Ona je bežala z Jezusom v begunstvo, da ga je po volji Očetovi rešila pred ošabnim in krvoločnim Herodom. Ona je darovala Jezusa v templju. To je bila predigra kalvarijske žrtve. Iz njenih rok je starček Simeon prejel Odrešenika.

Ona je bila združena z odrešilnimi Kristusovimi žrtvami, za časa Gospodovega skritega življenja v Nazaretu. Življenje teh let je bilo skrito, temno, težko, delavno, polno žrtv.

Evangelij nam pripoveduje, da je spremljala svojega božjega Sina na njegovih apostolskih potih po Judeji, Samariji in Galileji. A ostala je tiha, skrita, tako da so morali celo drugi opozarjati Jezusa na mater. Fonižna šoodrešiteljica ne sili v ospredje.

Ona nagne Jezusa, da stori prvi čudež v Kani Galilejski. Združena je z Gospodom v njegovem trpljenju. Stoji ob vznožju križa, na katerem umira njen božji Sin. Gleda in na sebi čuti njegove muke in je s Kristusom zapuščena. Pod križem postane resnična. Mati odrešilnih bolečin.

LUČ NA DOTI DOMOV

(Nadaljevanje.)

Nenadoma pa jima udari na ušesa plat zvona. Kot blisk sprežeti obe mladi duši misel na Švede! Nista se še niti prav dobro zavedla, že zaslišita udarce na vrata. Zunaj se je oglasil Mirko.

Lavretka urno skoči k oknu: "Mirko, zdaj pa ti ne bom nič več rekla papistovček, ker sem sama postala papistovka."

"Gospodična", jo resno ošteva gosji pastirček, ne da bi poslušal njene besede. "Vi se smejete tule pri oknu! Ali ste pozabili, da vas iščejo Švedi?" Potem pa ves zasopljeno pripoveduje, kako je eden od oficirjev skočil skozi okno, obležal nezavesten, pozneje pa se je spet osvestil in drugim povedal, da je grajsko deklo šlo najbrže v jezero. Podobarski sabljač je potem zaupil, da mu jo morajo prinesiti živo ali mrtvo. Potem so mušketirji prinesli drogeve in kavlje, da bodo gospodično poiskali v vodi. Zato je v največji naglici pritekel sem, ker je slutil, da bo Lavretka najbrže pri "zločincu".

"Moj Bog, podvizajte se vendar, že prihajajo tamle s svojimi drogovi!" Iz gradu doli je bilo v resnici videti teči vojake... Kam sedaj? Čez travnik ni mogoče bežati, ne da bi jo opazili.

Krištof jo je objel čez pas in jo skoro nesel proti vratom: "Hitro, hitro na splav. Sedaj sem jaz tvoj varuh!"

"Tako, tako" pritruje Mirko. "Med grmovje se zapeljita, tam vaju gotovo ne bodo našli... Ko se znoči, bosta pa zbežala na prejšnjem."

(Dalje prihodnjič.)

CERKEV PRED SVETOVNO REVOLUCIJO

(Nadaljevanje).

Cerkev in delavski razred.

In Pij XI. je nadaljeval: "Delavska masa potrebuje Cerkev in Cerkev potrebuje delavsko maso!" Ali bi mogli ob tej uri svetovne revolucije dovolj misliti na to važno zgodovinsko dejstvo? Cerkev brez delavskega razreda ni Kristusova Cerkev. "Poslal me je oznanjat evangelij ubogim... Oznanjate evangelij ubogim... Množica se mi smili..."

Najbolj neizpodbiten preizkusni kamen resničnega krščanstva je: "Kar ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili." Ko je Kristus povedal te besede, ni naravnost mislil na duhovno bedo, ampak na fizično bedo, na časno bedo: na lakoto, na žejo, na obleko, na stanovanje.

Ni mogoče ločiti verskega in moralnega nauka Cerkve od njenega socialnega nauka, kakor ni mogoče ločiti duše od telesa, ne časa od večnosti, ne človeškega od božjega, ne naravnega od nadnaravnega.

Dovolj je pogledati na božične jasli, da vidiš, kako daleč se je Kristus istovetil z delavsko maso.

Delo, družina, vera, Cerkev.

Ni treba dolgo premišljati, da vidiš verski pomen dela in delavčeve družine.

Brez dela ni hostije, ni ene kapljice vina, da bi jo posvečili. Ni enega oltarnega kamna, ni enega duhovniškega oblačila, ni cerkve, ni duhovništva, ni vere, pa tudi ne človeštva in ne družbe.

Brez družine ni otrok, ni novih duhovnikov, ni novih misijonarjev, novih apostolov, ni Cerkve, kot ni človeštva.

Ob tako odločilni uri moramo videti temeljno, bistveno, nenadomestljivo mesto dela, delavca, delavčeve družine v Cerkvi in svetu.

Razproletarjenje.

V vprašanju razproletarjenja delavskih mas sveta ni nič samovoljnega, muhastega, postranskega. Če je razproletarjenje danes neizogibna gospodarska, socialna, politična in kulturna nujnost, je najprej in predvsem človeška in prvenstveno krščanska zahteva.

Delavski razred sveta ne more še naprej in nadalje trpeti od tega kompleksa manjvrednosti, negotovosti, zapuščenosti in nemoči, od tega pomanjkanja spoštovanja delavčeve osebe, delavčeve družine. Vsak delavec in vsaka delavka sta osebi z nedotakljivimi pravicami, kakor so nedotakljive pravice Boga samega, katerega podobni sta.

Imata večno nalogo, ki se kaže v njunem sedanjem poklicu, ki se začne že s tem življenjem in ne šele po smrti. Nauk, ki bi ne priznal dostojanstva delavcev in njihovih pravic v vseh pogledih njihovega zemeljskega življenja, življenja dela, družinskega življenja, socialnega življenja, ki je vendar odlično in neobhodno potrebno sodelovanje pri načrtih božje ljubezni pri njenem ustvarjanju in njenem odreševanju, ta nauk bi bil "opij" in Marks bi imel prav, ko je svaril delavce pred njim.

To dostojanstvo, ta poklic, ta od Boga določena naloga vsakega delavca, vsake delavčeve družine, zahtevajo razproletarjenje, osvoboditev, osamosvojitve mase. To dostojanstvo zahteva krščanski

način vladanja, ki pomaga in gre tej edinstveni in bistveni nalogi na roko. Kaj pomaga masi, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi!

Ker masa ne pozna socialnega nauka Cerkve, jo vleče skoraj usodno sili, da išče to neodoljivo razproletarjenje v nasilju, materialni sili, diktaturi in po mednarodni delavski organizaciji, ki oznanja in povečuje ta sredstva doseganja uspehov.

Reforme družabnega ustroja, naj bodo še tako potrebne - solastništvo, soupravljanje, socialno zavarovanje, pravolna gradnja mest, higijena itd. - ne zadoščajo za uresničenje človeškega, osebnega, družinskega, umskega, moralnega in duhovnega razproletarjenja. Vsako zmanjše razproletarjenje mora privedi do karikature, do prevare in do velike nesreče, če jo ne spremlja notranje razproletarjenje, ki jo more edino voditi, navdihovati in jo napraviti uspešno, biti v njej kvas dviga in vstajenja, sicer bo le veriga suženjstva ali le oročje propadanja.

Vprašanje delavske mladine.

Da bomo razumeli pomen in važnost vprašanja delavske mladine in iskali njegovo edino, edinstveno in resnično rešitev, je treba gledati nanj z vidika in perspektive svetovnega delavskega vprašanja. Kadar ločimo dvoje vprašanj - delavski problem in problem delavske mladine - nas lahko zavede, da gledamo na začetni problem kot na samosvoje vprašanje kot na cilj sam zase in tako pridemo do samovoljne in samosvoje rešitve.

V Belgiji začnemo na osem milijonov prebivalcev vsako leto sto tisoč mladih štirinajst, petnajst, šestnajstletnih svojo življenje dela, stopa iz šole v delavsko okolje ne le za poskusno dobo nekaj mesecev ali nekaj let, ampak za vse življenje. Vseh od štirinajst do petindvajset let starih med šolo in poroko pa je osemsto tisoč... Ves gutrišnji delavski razred.

Na svetu redno kot ura vsako leto dvajset milijonov mladih štirinajst, petnajst, šestnajstletnih zapušča družino, šolo, župnijo, da začne delavsko življenje, stopa v delavsko okolje, ki je vedno bolj oddaljeno in ločeno od družinskega življenja. Dvajset milijonov na leto, dve sto milijonov mladih od štirinajst do petindvajset let starih... Ves gutrišnji delavski razred sveta.

Vsi ti mladi fantje in dekleta stoje z majhnimi razlikami pred istimi vprašanji življenja, življenskega okolja, bodočnosti: čemu so na zemlji? Kaj so? Živali? Stroj? Osebe? Kaj to pomeni? Zakaj hoditi na delo? Katero delo izbrati? Katero podjetje? Kako se izučiti v poklicu? Kaj s plačo? Kako je zaslužiti in za kaj porabiti? Kaj z dekletom? Kaj z ljubeznijo? Kako se seznaniti z dekletom? Jo obiskovati? Se zaročiti? Se skupno pripraviti na poroko? Kaj s poroko? Z družino? Z družinskim življenjem? Z otroki? Z vzgojo otrok?

Vsa ta vprašanja in še druga o zdravju, zabavah, morali, veri, človeštvu se postavljajo pred vse, vsi jih morajo rešiti, za vse odločajo o njihovi časni sreči in večni usodi.

Starost od štirinajst do petindvajset let je prvenstveno čas oblikovanja, vzgoje, priprave na življenje, na poklic, čas notranjega razproletarjenja za vse in povsod. Pred to dobo otroci ne morejo razumeti teh vprašanj življenja. Po tej dobi je že prepozno.

(Dalje sledi prihodnjič)

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.